

om det er en konstruktiv Politik, den vil drive, eller om det i Virkeligheden blot er det, Hørup kaldte „Politik paa bedste Beskub“, uden fast Plan, uden at have en omfattende Rekonstruktion for Øje.

Jeg vil med Anerkendelse hilse, hvis den højtærede Regering vil gaa frem paa dette Omraade i de Retninger, der er peget paa fra konservativ Side, med fast Haand, med bestemt Retningslinie, uden Vaklen. Saa behøver den højtærede Regering ikke at være bange for den socialdemokratiske Agitation, thi det ses jo alt for tydeligt, i hvilken Grad den er dikteret ikke af, om jeg maa saa sige, kvalitative Stats- og Samfundsinteresser, men af kvantitative Vælgerinteresser. Men en Betingelse, den afgørende Betingelse herfor er, at den Politik, der føres fra de nuværende Regeringspartiers Side, bliver saa sagligt velbegrundet, saa fair, saa loyal og saa retliniet overfor de Klasser af Medborgere, som det paa dette Omraade særlig drejer sig om, at den socialdemokratiske Agitation — det gentager jeg — ikke sagligt set har noget at hænge sin Kritik paa. En fast og bestemt Politik er under de nuværende Forhold en Nødvendighed, men en fair, loyal og retliniet Politik er ønskelig og anbefalelsesværdig, fordi en saadan Politik i Længden altid er den, der lønner sig bedst.

Hagbart Berg: Jeg skal ikke fremsætte mange Bemærkninger overfor det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen, thi den Tale, han her holdt, bekræfter jo kun det, vi alle sammen i Forvejen har vidst, at den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe har vedtaget, at man blankt vil gaa imod alle Regeringens Nedskeringsforslag; det eneste, der er stillet Ordførerne frit, er, hvor tidt de vil bruge Ordet Nej, og denne Frihed benyttede det ærede Medlem sig jo rigeligt af. Det er i øvrigt ogsaa noget vanskeligt at forhandle med det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen, thi det ærede Medlem løber uden mindste Blusel fra sine tidligere Standpunkter og angriber, hvad han tidligere selv har forsvaret. Jeg minder om, at da vi ved en tidligere Lejlighed forhandlede om Spørgsmaalet om Konjunkturtillæget, og det blev godtgjort med sort paa hvidt, at det ærede Medlem havde sat sit Navn under den Definition, som Lønningsudvalgets Ordfører har fremsat her, sagde det ærede Medlem: Jeg vidste vel, at vi snakkede en Del om det i Lønningskommissionen, men jeg ved ikke, hvad det drejede sig om, det maa være en Misforstaaelse.

Nu hører vi, at det ærede Medlem saa afgjort er imod Forsørgertillæget, men det, at jeg i Gaar oplyste, at det ærede Medlem selv i Lønningskommissionen havde stillet Forslag om, at vi skulde have et Forsørgertillæg i den Form, at de ugifte skulde have et mindre Alderstillæg, forhindrer selvfølgelig ikke i mindste Maade, at det ærede Medlem her møder op med en stor Kanon, som han har ladet hjemme, og fyrer en voldsom Salve af mod Forsørgertillæget. Efter de Oplysninger, jeg gav, synes jeg, det ærede Medlem godt kunde have taget et Par Lod Krudt ud af Kanonen, men det kunde det ærede Medlem altsaa ikke.

I det hele taget tror jeg ikke, der er Grund til at beskæftige sig saa forfærdelig meget med Socialdemokraternes Forargelse over den Lønnedgang, her er Tale om, thi vi ved alle sammen meget godt, at næst den højtærede Finansminister er der ikke et eneste Menneske her i København, der følger denne Sag med større Interesse end den socialdemokratiske Finansborgmester i København, han vil med Kyshaand tage imod den Lønnedskæring, her er Tale om, han trænger i allerhøjeste Grad til den. Københavns Kommune har efterhaanden faaet uhyre Udgifter, den har et stort Underskud, og netop det, Socialdemokraterne her staar og angriber som en skammelig Handling overfor Tjenestemændene, er de Herrer selv parate til at gennemføre paa det Omraade, hvor de har Magten. Det er blot os, der skal have Kløene, de Herrer vil selv tage Profiten og ønsker, at denne Profit kan blive saa stor, som paa nogen Maade muligt, thi de har i høj Grad Brug for Nedsækering af de offentlige Udgifter paa det Omraade, hvor de administrerer og har Ansvaret.

Til det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen skal jeg sige, at jeg tror ikke, det fører videre at blive ved med disse Sammenligninger. Navnlig mener jeg, at det ærede Medlem begaar en afgørende Fejl, naar han i hele denne Opstilling og Procentberegning ikke tager Hensyn til, at det fra alle Sider var anerkendt, at Konjunkturtillæget var af en ganske særlig Karakter. Jeg skal blot gøre opmærksom paa med Hensyn til denne Sammenstilling af de to Aarstal, som det ærede Medlem nævnte, 1919 og 1927, at omkring 1919 gav Formue- og Indkomstskatten til Staten et Beløb af 325 Mill. Kr. i det Skatteaar; hvor det kom til Udtryk som Skat, medens der nu er budgetteret 105 Mill. Kr., og det er endda tvivlsomt, om dette Beløb kan komme ind. Enhver